

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	2-50 alleri
PE JUMĂTATE AN	1-30 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 83.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6)

**Cetitorilor „Adevărului“
dorim an nou fericit. Psalm
84, 12; 103, 17.**

Mare este credințioșia ta!

(Plângerile 3, 23.)

Aceasta-i o mărturisire *plină* de închinăciune cu credință. Astfel poate numai spune, acărui ochi sunt deschiși pentru lucrarea cea sfântă alui Dumnezeu. Caro și în judecată arată credințioșie, așa are și trebuie să mărturisască fiecare suflet, care a făcut o privire în ființa celui în veci credincios. Că toamai Ieremia laudă credințioșia lui Iehova pe ruinele Ierusalimului, aceasta ne servească nouă, a ne învăța a vorbi totdeauna cu apostolul Pavel după II. Corint. 1, 18: „Dara oh, un Dumnezeu credincios!“ Că oare nu uităm noi prea ușor, că Dumnezeu este credincios?

Ce e cauza a toată necredința și a credinței puțină? Lipsa cunoștinței de Dumnezeu! Din care isvor vin și la fiii lui Dumnezeu oarele pline de frică și temere, nopți pline de întristare și desperare? Din lipsa cunoștinței (cunoștința cu scădîință, defecțuoasă) de Dumnezeu! „Oare nu ți-am spus, dacă ai crede, ai vedea mărirea lui Dumnezeu?!“ (Ioan 11, 40.)

Mărirea lui Dumnezeu pășeste înaintea noastră în aceste patru cuvinte.

Noi ne uităm de multe ori în jur, și ochiul nostru slab nu străbate depărtarea cea nemasurată — rămâne întunecoasă. Atunci ne șoptește cel rău în ureche: „Unde-i deci Dumnezeuul tău?“ Dară dacă luăm telescopul credinței, atunci privim noi un cer luminos sămănat cu stele, și ca cu litere uriașă infocate stă scris: „Credințioșia ta este mare!“

1. *O inimă credințioasă — Dumnezeu nu poate nici când rău cugeta.* Dacă era cineva, care a privit adânc în ființa cea adevărată alui Dumnezeu, atunci era Moisi, omul lui Dumnezeu. Mulți ani avu el ocaziune la aceea. Când acest bărbat miluit întonă cântarea sa măreață, când stătea pe postul înalt și privea cercând napoi și nainte, în lăuntru și în afară, atunci să desfăcu mărturisirea lui în mărturisirea: „Dumnezeu e o stâncă! ... Drept și credincios este El!“ (V. Moisi 32, 4.) Și încă în cap. 7, 9 a fost spus el: „Dară aceea să ști, că Iehova este Dumnezeu adevărat, un Dumnezeu credincios!“

Și la noi au venit și s'au dus anii. Noi nu suntem de tot fără de experiența vieții. Cum sună mărturisirea noastră? Doară stai și tu ca Ieremia cu ochii lăcrămânzi pe ruinele mării de demult. Tu lăși să treacă toate pe din naintea ta în duch, și mai că ai cugeta, Dumnezeu a dărâmat numai, a luat numai. Că oare o fi gândit-o el bine cu tine? Iacă, cum a

mărturisit profetul: „Credincioșia ta e mare!” așa vei striga și tu odată: „Oh, o inimă credincioasă de Dumnezeu!” El a cugetat-o bine și a lucrat bine. Înșală-te în tine și și în oameni, dară nici odată în credincioșia cea neschimbabilă a Părintelui. *Dumnezeu este credincios*, care vă va întări și vă va ținea tare până la sfârșit. (I. Corint. 1, 9; II. Tes. 3, 3.)

2. *O gură credincioasă — ea ține, ce făgăduiește.* „Din abundența inimei vorbește gura.” Așa zice Domnul tău. (Mateiu 12, 34.) Credincioasă e inima lui, credincios e cuvântul lui. „El să numește credincios și adevărat.”

Dacă cunoști pre un om, care umblă cu minciuna, atunci după fiecare cuvânt a lui puni câte un sămân de întrebare. Și aceea cu drept! Vorba neadevărată iasă din inima vicleană. Necredincios în inimă, necredincios în vorbă. Cum e izvorul, așa e fluviul!

În urma făgăduinței lui Dumnezeu nu pune tu nici odată sămânul întrebărei. „El nu e om, ca să mintă, nici un fiu de om, ca să-i pară rău de ceva...!” (IV. Moisi 23, 19.) Ști tu, ce stă scris la Malachia 3, 6? „*El sunt Domnul, care nu mințește.*” Ai tu o concordantă (cu durere: nu), atunci cearcă, de câte ori accentuază Scriptura credincioșia lui Dumnezeu. Cu mii de ani mai înainte zise Isaia 25, 1: „Doamne, tu ești Dumnezeu! meu. Cuvintele tale sunt din vechime *credincioase și adevărate.* Pavel scrie. „El rămâne credincios. El nu să poate pre sine tăgădăui.” (II. Tim. 2, 13.) Și la Ebrei 10, 23 îndeamnă: „Să nu ne clătim; că el este credincios, care ne-a făgăduit!” Sau doară te-a lăsat Dumnezeu vr'odată singur? Fost-a el călător de cuvânt?

3. *O ureche credincioasă — El ascultă pre ai săi.* Oare nu stă la Psalm 10, 17: „Dorința celor sărmani ai ascultat-o Iehova, tu întărești inima lor, urechia ta ascultă?” Noi nu avem un Baal, ca Israil pe Carmel, care să ne lase în rușine, și de am striga ca niște nebuniți: „Baal, ascultă-ne!” Dumnezeu nostru e credincios și un

ajutător tare, despre care noi laudăm cu palmistul 34, 7: „Când săracul acesta a strigat, l-a ascultat Iehova și din toate lipsele lui l-a scăpat!” Încă sună Isaia 59, 1: „Urechile lui nu s'au îngreuiat, ca să nu poată auzi.”

Când tu te rogi: „Doamne, pleacă urechile tale și mă ascultă!” atunci fii sigur, că el o face cu credincioșie. La Părintele tău nu piere nici o șoptire a buzelor tale, nici un suspin, a inimei tale într'ascuns. De ce sare mama cea bună, când iubitul ei copilăș să mișcă în somn, când numai cu jumătate glas șoptește? De ce ține ea urechia la gura iubitului? Este pentru ea o lipsă lăuntrică, aceea-i iubire de mamă și credincioșie de mamă. Dapoi de unde are ea aceasta puțință? Dela Dumnezeu. Oare să nu făcă Creatorul aceea, ce poate crea-tura sa? Oh voi puțin credincioșilor! „Pentru ce strigi tu către mine? Fiți în liniște, Domnul se va îngriji! (II. Moisi 14, 15.) „Părinte, îți mulțămesc, că tu totdeauna mă ascultă!” (Ioan 11, 42.)

4. *Un ochiu credincios — El vede, ce fie-ți lipssește.* Cât de mare era strămtorarea Israelului mântuit la marea roșie! Naintea sa valurile selbatice ale mării, napoia sa o armată puternică tare. Și totuși nu-i scădintă, că de asupra sa are Israel un Dumnezeu bun. Ochiul său credincios privește preste starea lucrului. El vede pre cei tăcuți în țară, El privește calea lor. „Am văzut mizeria poporului meu.” „Calea ta era în mare și drumul tău în ape mari, și totuși nu s'a văzut peciorul tău. Tu ai condus pre poporul tău ca pre o turmă de oi prin Moisi și Aron.” (Psalm 77, 21.)

Arabii au un proverb foarte bun: „Dumnezeu e așa de mare, că vede o furnică neagră, care în noapte neagră fuge peste o piatră neagră.” Crezi tu aceasta? Atunci te vede el și pre tine, că tu ești mai mult decât multe furnice. (Mateiu 10, 31.) Viitorul întunecos e la el lumină. Și tu nu-i ești lui prea puțin. Îți este (ie

acest cuget prea minunat și înalt, atunci aprofundă-te în Dumnezeuul tău, cum o făcu David în Psalm 139.

Tu serv alui Dumnezeu, nu vrei tu să fii liniștit și tare cu privire la credințioșia dumnezească? Cel ce are ochi ca para focului și totuși sunt așa blânzi ca ochii porumbului, cel ce umblă între fecinicele de aur! „Eu știu, unde locuiești! Eu știu, ce tu faci!” Cere dela el unsoare de ochi, ca să poți și tu vedea! (If. Regi 6, 17.) Domnul e pe lângă ai săi; el veghează asupra adunării sale!

5. *Credincioasă este mâna, care vrea să te conducă sigur.* Cu aceasta mână a creat el puternicul Univers, în aceasta mână poartă el oțetele pășunii sale. Dară Sionul zice: „Iehova m'a părăsit; Iehova a uitat de mine.” Aceasta-i cunoștință scădincioasă de Dumnezeu, acărui credințioșie este nespus de mare. „Poate o mamă uită de sugătorul ei... eu totuși nu voi uita de tine. Iacă, în mânele mele te-am sămnat!” (Isaia 49, 16.) Și aceasta mână a Domnului este spre bine preste toți, cari îl caută! (Ezra 8, 18. 22. 31.)

Ești tu tocmai acuma apăsător, atunci incredințiază-te din nou acestei mână de Păstor și crede cu Psalm 77, 11: „Dreapta celui preainalt poate toate schimba!” De s'ar apropia oara morții, atunci roagă-te: „În mânele tale încredințez sufletul meu! Că tu m'ai mântuit, *credinciosule Dumnezeu!*” (Ps. 31, 6.)

Și la tronul mărireii vei cădea tu în desfățare fericită la inima lui credințioasă, vei auzi din gura lui credințioasă cuvinte ale iubireii, vei găngăvi în urechii sa credințioasă cuvinte ale mulțămireii. Ochiul său credințios se va odihni pe tine cu plăcere, mâna sa credințioasă, străpunsă te va apuca. Tu îți vei aduce aminte de multe necredințioșii ale vieții tale, care acuma în lumina sa îți vin la cunoștință. Dară precum toiagul lui Aron a înghițit toiegele egiptenilor, așa va desființa desevărsirea lui lucrarea ta în parte, și mărturisirea ta va

suna: „Credințioșia ta e mare!”
Da, Dumnezeu e credințios în acest timp și în toate vecinicile! Din Wge.

Un an nou fericit.

Aceasta ți s'a dorit ție mai de multe ori în zilele din urmă și tu ai dorit altora, dară nainte de toate ție, așa-i? Da, aceasta-i după care dorește omul, el vrea să fie fericit și caută cu toată silința norocul, cu durere de multe ori pe căi sucite. Deci, anul cel nou a venit de sine; ne putându-l opri ni să îmbulzi el nouă și dacă noi nu am fi voit. să-l primim, dacă nu am fi voit noi să oprim pendula orologiului nostru, ar fi venit și s'ar fi pus în locul anului vechiu. Dară oare cum e cu norocul? Fi-va anul 1914 un an norocos (fericit)? Oameni superstițioși (cu credința deșartă, ce cred în vrăjuri) nu trebuie să se teamă, nu să află 13 în numărul cel nou al anului, deși nu ar fi nici de o însămnătate, că pentru câți oameni pe pământ a fost anul cu 13, anul cel tocmai împlinit 1913 un an neasămănat de fericit! Mulți au aflat în acesta an pre Mântuitorul lor, doară și așa unii, cari cetesc acest șire. Alții au putut ajunge bucuria, că copiii lor sau alții din ai lor s'au făcut proprietatea lui Iisus. Ce un an fericit a fost totuși aici anul cel atât temut 1913. Ach, de ar fi în aceasta parte pentru toate adunările noastre în Europa sud-ostică un așa an fericit, ca să putem mai de multe ori spune: „Oh cum răsună Sionul, când răi să pocăiesc.” Da, aceasta ar fi în fapt un an fericit, dacă ar veni păcătoșii cu mulțimea la cruce și când Faptele 2, 47 ar pași iarăși în putere, adecă, când Domnul în țările noastre zilnic ar adăuga pre cei ce să mântuiesc. Domnul ne dee nouă un așa an nou fericit.

Înse cum se va forma pentru mine personal anul cel nou? Aceasta-i întrebarea, care într'atâta îți arde inima, așa-i? Un proverb zice: „Tot omul e covaciul norocului său” și

aceea-i până la un sigur grad adevăr. Multe sunt retrace lucrării și hotărârile noastre, ceresul nostru Părinte conduce după cumpănirea sa înțeleaptă în inimile fiilor săi, dară totuși e adevăr, că formarea anului noi dela noi atârnă.

1. *Noi vom trăi un an fericit, dacă suntem rugători credincioși.* Mulți pentru aceea să sâmbtese nefericiți, pentru că nu o pricep a se arădica preste pravul pământului. Sufletul lor nu asemănă vulturelui, care întinde aripile sale și zboară spre soare, ci sobolului, care tot în pământ rămă. Iubite copil alui Dumnezeu, fii tu mult în singurătatea sfântă cu Domnul, folosește mult timp la rugăciune, și anul 1914 va fi un an fericit pentru tine.

2. *Mai departe trebuie să fim noi în fapt „credincioși.”* Era o vreme, când nu puteam înțelege cererea învățăcelilor, când îl rugau pre Învățătorul: Doamne întărește-ne credința. Inse mai târziu făcui aceasta cerere ca a mea. Ach, de ne-am sprijini noi mai mult pe făgăduințele lui Dumnezeu! „Cum îi aceea“, așa fu odată un Negru întreat, „că tu ești totdeauna așa fericit?“ „Oh Massu“, dădu acesta ca respuns, „cu mă culc de alungul pe promisiuni, și apoi mă rog drept în sus.“ Aceasta artistică a se ținea de promisiunile Domnului o fi putut și aceea săracă femeie bătrână care își câștiga pâinea ei puținea prin împleteire. Ea fu odată tot așa întreată ca acela Negru. „Fericită“, respunse ea cu fața strălucindă, „eu sunt tocmai așa de plină cât numai pot.“ „Dară“, așa o întreată, „d-ta ești bolnavă și singură și mai că nu ai de unde trăi.“ „N'ai cetit d-ta nici odată“, respunse ea, precând arăta spre biblie, „toate sunt ale voastre, iar voi sunteți ai lui Christos, și Christos este alui Dumnezeu?“ și iarăși: „Cereți și vi se va da, ca bucuria voastră să fie deplină?“ Acești doi au avut un an fericit, așa-i? Fă de- asemenea, crede promisiunilor și și tu vei avea un an fericit.

3. *Noi trebuie să ne ținem departe de toată pata păcatului.* Oare nu erau acelea oarele cele mai nefericite ale vieții tale, când umblai din nou mândrit de păcat? Ach, acesta-i blăstemul păcatului, că el asemenea vinului mai înainte ușor lunecă, cum o spune Solomon despre vin, iar după aceea mușcă ca șerpele și împunge ca vipera. Dacă are să fie anul 1914 un an nou fericit, atunci curățește-te și te lasă curățit de tot păcatul lipicios care nu numai că te face leneș, cum o spune cuvântul lui Dumnezeu, ci și nefericit și cu aceea nimicește dorința noastră a trăi un an fericit.

4. *Dară noi trebuie să fim și lucrători în împărăția lui Dumnezeu.* Eu nu-mi pot gândi, că pribegitorii și pierde vara cari ne întimpină câte odată ar fi în fapt fericiți. Dară eu atât mai puțin pot fi fiii lui Dumnezeu fericiți, cari, chiamați fiind la lucru, stau în târg fără de lucru. Mai fiecare predică trebuie să fie pentru ei un spine, care împunge carnea lor leneșă și nu le aduce voiă bună ei nefericire. De tot altcum este cu un fiu alui Dumnezeu, care cântă plin de lucru pentru Domnul său: „O zi de lucru pentru Domnul, e vrednică de odihnă.“ Eu am tot aflat până acuma, că fii activi și sirguincioși ai lui Dumnezeu au și fost foarte fericiți, ei află cele de multe ori plata lor în lucru.

Da, anul 1914 va fi un an fericit pentru noi, dacă noi suntem așa fii rogativi, credincioși, departe ținândușă de păcat și lucrători a ceresului nostru Părinte, și un așa an fericit voim noi toți a ne dori.

R. Scheffer.

Mărire lui Dumnezeu în înălțime!

Liniște este pe străde, liniște zace pe câmpul întins. În liniște pică zăpada, fulg către fulg, și îmbracă pământul în haina sa albă de festivitate. Cine ar petrece astăzi afară! Ahea că

să însăra, astăzi să odichnese aface-rile, s'a depus lucrul, că sfântul Christ vine pe pământ.

Preste câmpii vine repede, mai nainte ca un punct negru și apoi tot mai mare, tot mai iute să apropie! Sunetul cimbalelor să aude, să aude deja suflarea cailor grăbitori, în sfârșit stă trăsura înaintea casei Dr.-lui Frideric. Pânăcând servitorul venit deshamă caii, să coboare un bărbat, care păsește repede în ușa casei și depune acolo cojocul (buuda).

„Cum stă?” întrebă el seurt de bătrina Dora, care venise spre întâmpinarea lui până la treptele de jos, și ochiul său să ațintește la gura ei, ca și când ar trebui să cetească vestea așteptată dela ea.

Bătrina face din cap, și o lacrimă îi curge pe față în jos. „Micuța doarme,” șoptește ea; „d-na doctoreasa e la ea.” Cu seurtă mișcare din cap să grăbi el acolo.

Ce chinuri a suferit inima sa în acele oare, în cari trebuia să fie de parte de soția sa și de fiica bolnavă. Cum a înjurat el aceea chiămare, care îl silea, a se grăbi la un bolnav de moarte, astăzi, când propria, unica sa copilă zăcea în friguri sălbătice!

Deci era el napoi. Ca o veste din cer pătrunseră cuvintele la urachia sa: „Micuța doarmă.” În odaia de bolnav puțin luminată ședea soția lui lângă pătuț și asculta și aștepta respirația copilei.

Și micuța Emmi s'a bucurat atâta de aceasta seară. Când o îmbrăca mama dimineța, și când o aducea seara în pat, totdeauna crau cuvintele din urmă: „Mamo, vine acuma curând copilul Christ?” Mama trebuia să spună din nou, cât de frumos e cu aripile sale de aur și ce aduce de toate.

Și tata și mama au pregătit toate. Oh, cum să se bucure copila la sărbători!

Și într-o zi veni micuța Emmi: „Mamuță, eu sunt foarte ostenită,” să plânsă ea și puse capul ei la sânul mamei.

Când veni seara tata acasă și să plecă preste copila înferbântată de friguri, să întunecă fața lui, și buzele lui murmurau vorbe, cari mama nu le înțelegea, nu voia să le înțelege. Ea ședea ziua și noaptea la patul copilei, pe genunchii ei s'a rugat ea lui Dumnezeu cu inima ei năcăjită pentru viața copilei ei. Toate grijurile ei le-a vărsat ea lui, grija pentru copila bolnavă de moarte și pentru bărbatul, care stătea lângă ea.

Da, ea s'a îngrijit pentru el, ea să ruga, ca inima lui să se deschiză îndemnărilor lui Dumnezeu, în care el nu voia să creadă, nu putea să creadă, cum o zise el. Ea a încercat, la începutul căsătoriei lor a vorbi cu el despre toate acelea, ea s'a crezut destul de tare, a îl aduce pre el pe calea dreaptă; el a ascultat-o în liniște, dară tot așa de cu liniște și hotărât i-a răspuns că el despre așa lucruri nici odată nu va vorbi.

Și ea s'a învățat, a tăcea înaintea lui, dară în liniște s'a luptat ea de de multe ori în rugăciune pentru sufletul lui.

El a aruncat ei o sălutare mută și s'a plecat preste micuța la patul ei. Întregul după amiazăzi, până era el dus, zăcea în visuri friguroase.

Bătrina Dora, care a purtat deja pre d-l Doctor pe brațe, a privit prin ușă, după iubita ei. În liniște o chiămă mama la sine. „Ori și cum pregătește pomul, Doră,” șopti ea, „doară —” ea nu putea mai departe vorbi de lacrimi, și bătrâna începu a plânge și să duse plângând.

Și acuma atârna ochiul mamei cu grijă fricoasă întrebătoare de fața bărbatului. „A intrat criza, Marie,” șopti el.

Acuma să plecă mama nainte a patului copilei pe genunchi, ea apucasă mâna lui, ea voia să-l atragă jos la sine, înse el s'a desfăcut cu blândeță și merse în odaia sa de lucrat.

Și trecu o oară, o oară lungă fără capăt, o oară a luptei fierbinte pentru mamă și o oară a chinului adânc

pentru bărbatul, care stătea acolo la fereastră, care apăsa fruntea sa fierbinte către ochii ferestrei și privea afară în noapte. Din casa vecină străluceau luminile pomului crăciunului, lui să păru a auzi săltarea glasurilor copilărești, și îl tăia ca un cuțit ascuțit în inimă. „Ce am făcut eu,” șopti el, „ca să fiu atât de ticălos; aceasta să numește îndurare dumnezească?”

El n'a cunoscut pre tată-său; unicul fiu a mamei sale, el era crescut, ei și tuturor, cari îl văzură, un iubit. Iubirea inimei sale fierbinte transpuse pe mama sa. Și când îi spunea el ei despre toate planurile și nedejdea sa, atunci îl privea ea cu un zimbet doios și i-a istorisit despre tata lui, care pe cel abea născut îl luă pe brațe și s'a rugat, ca Dumnezeu să-l făcă ca proprietate sa, și numai a sa.

Și apoi veni durerea cea dintăiu preste el, o durere selbatică, nenumită. Mama lui era moartă, el nu putea plânge nici a se tângui, dară în lăuntru lui să rescolau toate contra lui Dumnezeu.

Și cerbicia copilului o moșteni tinărul. El cerca și căuta, el observa natura în mișcărilor ei cele mai mici, singur acela, contra la care să împotrivi odinioară copilul în durere fierbinte, acela să făcu deci în nimica înaintea lui; „nu există Dumnezeu,” era capătul înțelepciunii lui.

Cu omenie și onestitate să luptă el în sus, idealele cele mai înalte în pieptul său; un luptător pentru libertatea spirituală, dară el n'a aflat nici odată pace. Un bărbat singuratic rămase el, și nici când n'a cugețat el, a lănțui o altă existență către a sa, către viața sa goală de bucurie, întunecoasă. Acuma îi păși înainte femeea sa, nu ca ceilalți, și a pătruns în inima sa ca o rază de primăvară; cu încredere ca un copil puse ca mâna ei în a lui, și el și-a votat-o, a o păzi, și a o scuti.

Fruntea lui să trase în crețuri întunecoase. Cum a ținut el acest vot?

Fost-a el cu o inimă și un cuget cu ea? Doară acelea erau cugete nebune. Altcum este credința unui bărbat, altcum a unei femei; a bărbatului e făptuirea, a femeii nădejduirea.

Atunci să născu întâiul său copil. Și când ținu el ființa cea mică pe brațe, când privea în ochii copilărești, cari 'i să părură ca o enigmă, atunci sâmți el, cum să mișcă ceva în inima sa, ce el nici odată n'a sâmțit.

Și dincolo zăcea deci copilul său, lângă femeea sa cel mai iubit, ce el avea pe pământ. Oare nu era, ca și când ar fi auzit el sunetul aripilor morții prin odaia?

El gemu de chinul selbatic a sufletului. „Doamne, Dumnezeu, strigă el, „nu lua copila dela mine!”

El să spărie de glasul său propriu. El, omul științei, a cugetării rece, trează desperând?

„În veci stau legile naturei,” suna în el, „pre cari nu le poate vr'un Dumnezeu schimba!”

Sunt oare în viața omenească, cari ca lovituri de ciocan pică pe noi, în cari noi mai mult pătrundem decât altcum în ani. Acelea sunt oarele, care sunt ale lui Dumnezeu; acelea sunt furtunile, cari nimicesc toate, ca noi să simțim, cât de slabi suntem, cum e știința noastră numai în parte. Aceasta o simți și bărbatul cel singuratic colo la fereastră, și lacrimă după lacrimă curgea în jos pe fața sa. „Copila mea, copila mea,” să rugă el cu încetul ca unul, care trebuc să se învețe a se ruga.

El ascultă. Oare nu era acela glasul femeii sale, care îl striga?

Și acolo stătea el în ușă, încremenit, ca, și când ar vedea ceva nălucă, privea spre scena de din naintea sa. Acolo ingenunchia încă soția sa, dară brațele ei îmbrățișau copila, care ședea cu zimbet vesel între perine.

„Tată, iubite tată!” sună dintr'odată. Și bărbatul sări din ușă la copila sa: „Scăpată!” strigă el și să plecă pe genunchi lângă soția sa. Era liniște în odaia. Acuma deschisă bătrîna Dora ușă. Raza luminoasă stră-

lucea în lăuntru, și săltând întinse Emmi brațele spre braduleț.

Și când acuma privește Maria cu ochii strălucinzi de lacrimi spre bărbatul ei, atunci o apucă el și o trase la sine, și de pe buzele lor veni ca mulțămîță și rugăciune: „Mărire lui Dumnezeu în înălțime și pace pe pământ!”

Din Wge.

Despre rânduială creștinească.

„Toate să se facă după cuviință și rânduială.”
(I. Corint. 14, 40.)

Societatea omenimei nu poate exista fără de rânduială. Că unde nu este rânduială, acolo va urma de sigur pustiirea; aceea dovedește pățania. Și ca aceasta să nu se întâmple, sunt oamenii precauți, și fac toate, ca în tot locul să fie cea mai bună rânduială. Dară mai ales în orașele cele mari ce rânduială frumoasă și curățenie este. Și cum poate susta aceasta așa frumos? Ei, dăpoi așa, că sunt bărbați potriviți, cari preste aceasta neîncetat veghiază, și pre cei ce lucră contra rânduielei îi pedepsesc aspru.

Tocmai așa o aflăm aceasta și în epistolele nou-testamentale, că între creștinii cei dintiiu ce rânduială frumoasă era, că cei ce intrau între ei unde să rugau, au fost de tot pătrunși, când au văzut curățenia cea spirituală și rânduiala cea frumoasă, care era între ei. Tocmai așa, cum merge un sătean pentru întiiadată într'un oraș mai mare.

Noul-Testament numește adunarea adevărat creștină o cetate alui Dumnezeu. Iar așa o adunare, în care Duchul lui Christos nu poate înduplica membri la rânduială și curățenia spirituală, aceea o numește sinagoga satanei. (Cetește Ebrei 12, 22; și Apocalips 2, 9.)

Așadară fiecare adunare e sau cetatea lui Dumnezeu sau sinagoga

satanei. Și aceea trebuie să știe fiecare adunare, că ce e ea.

Pe ce să poate cunoaște aceea adunare, care e cetatea lui Dumnezeu? Să poate cunoaște pe rânduială, punctualitate și curățenie spirituală.

În rândul dintiiu trebuie să fie în adunare rânduială și punctualitate în privința serviciului dumnezeesc. Vreme punctual hotărîită, și atunci trebuie început serviciul, și de ar fi numai unul sau doi de față; dară membri unei adunare regulată să silesc a fi la vremea hotărîită de față.

Apoi trebuie să fie rînd în purtarea celor de față. Nici șoptire, nici rîdere, nici altă nerânduială nu trebuie suferită, că unde aceasta nu-i așa, aceea nu-i cetatea lui Dumnezeu, ci sinagoga satanei.

Dacă mergem într'un oraș mai mare, vedem că și pe stradă să tot mătura, să curețește; încă nici bucățile cele mici de hîrtie nu le sufăr, ci le mătură la olaltă, și așa cu ușor pot ținea orașul întreg în curățenie. Tot așa trebuie să se facă și în adunare cu mătura evangheliei, care este îndemnarea, mustrarea, pedepsirea. Tot felul umblare fără de rânduială, purtare, trebuie măturată afară din adunare. Dară aceasta trebuie neconținut făcută, nu-i iertat a suferi nici cea mai mică nesupunere, cerbicie, ușuritate, trufie, făloșie, mândrie, pismă, ținerea de mînie, vorbire de rău, toate aceste trebuie să vază bătrînii adunării, și a le mătura neconținut cu iubire, dară cu sinceritate și seriositate ca servii lui Dumnezeu, dară nu rizînd sau lingușind, cum o fac unii, că prin aceea tocmai aceea fac, ca și când măturătorii orașului ar împraștia gunoiul, în loc a-l mătura. Este că așa unii nu mult ar fi suferiți. Dară și Domnul face așa cu așa unii servi, cari nu stau contra cu sinceritate, seriositate sfântă la nerânduială.

Și aceea-i nerânduială la conducătorii oarelor de rugăciune, că vorbesc de toate peste olaltă, numai despre aceea nu vorbesc, ce ar trebui, adecă să arate lipsa și scădînta sufletului,

și aceea, că cât e de lipsă unui creștin a se ruga. Pentru aceea la ora de rugăciune, dacă conducătorul nu e în stare a îndemna prin câtera cuvinte potrivite, însuflețitoare la rugăciune nici nu-i iertat a lua vremea prin vorbire, atunci nici nu trebuie predicat, ci a se ruga. Și aceea-i nerânduială și lucru necuvenit, unde să ține după ora de rugăciune pe un pătrar sau o jumătate oară pauză în ziua de Duminecă. Unde să face aceasta, tocmai așa să întâmplă ca la acela covaci, care vrea să forostuiască două fere la olaltă, le bagă în foc, și pe când sunt destul de calde le scoate afară și în loc, a se apuca îndată a le bate la olaltă, le lasă a se reci, și numai atunci probează a le forostui, ce să știe, că-i cu neputință, și el să miră, că ce ar fi cauza!

În ora de rugăciune trebuie să se încălzească sâmtămintele inimii prin căldura iubirei, și la aceasta trebuie să vină îndată barostul evangheliei (predica), ca să forostească la olaltă cu voia Domnului. Este, că unde să roagă numai din obicei și nu din lipsă, acolo nici nu o știu, din ce scop o fac.

Nerânduială e și aceea, că atât conducătorii oarei de rugăciune, cât și predicătorii nu să pregătesc la lucrul cel sfânt, ci numai stau nainte și vorbesc fiecă, fără de înțeles și fără de sâmt. Pentru aceea ar fi de dorit, că în tot locul, unde sunt mai mulți cari au obicinuit a servi, să fie o listă, pe care ar sta scris numele lor și așa să servească pe rând, ca fiecare să știe, când vine rândul la el și astfel să se pregătească pe atunci. La acest scop ar fi de lipsă, ca la fiecare casă de adunare să fie câte o odauiță mică, precum este la fiecare casă o bucătărie, unde să pregătesc mâncările.

O nerânduială e și aceea, că conducerea cântărilor este în cele mai multe locuri încrezută la tinări și la copii, cari dictează apoi ori și ce cântare, că cei mai mulți din ei stau acolo din fală, iar nu din oarecare

îndemnare spirituală. Conducătorul cântării ar trebui ca așa să cunoască biblia și conținutul cântărilor, ca un predicător. Pentru aceea ar fi de recomandat la serviciile dumnezezești, că conducerea cântărilor să o facă membri cei mai bătrâni, cari și sâmtese mai nainte aceea cântare, care o dictează, și așa va fi cu efect.

Și aceea-i o mare nerânduială în adunările noastre, că copiii să lasă a șede deosebi nainte în casa de rugăciune, unde au apoi bună ocaziune la tot felul de prostii, deoarece nu este nici o pază asupra lor. Până-când a bătrînilor adunării ar fi locul nainte lângă strană, iar a copiilor loc ar fi sau lângă părinții lor (care ar fi cel mai bun loc) sau de tot napoi.

Lucru fără de rânduială și necuviincios este la cântare sberarea. Cei ce fac această nu de Duch sunt conduși, ci ei voiesc să se arate prin aceea dintre ceilalți. Cei cari cântă spre mărirea lui Dumnezeu sunt pătrunși de Duchul lui Dumnezeu și glasul lor și dacă e tare, dară e blând, moale, și aceștia să silesc, ca glasul întregii adunare să se topească într'o armonie; ca și când corzile unei violină bună sunt bine încordate, și glasul cel subțire să potrivește cu cel gros, și o așa cântare oricine o ascultă bueros, pentru că-i atragătoare, până-când o așa sberare vatămă urechia și îndepartă pre ascultător.

E o nerânduială și lucrare fără de înțeles, la sfârșitul oarei de rugăciune Duminecă dimineața încă a face complimente, că așa și așa mulțămim, și că ora de rugăciune am gătat, și că va ținea cineva serviciul dumnezezeesc. Aceasta nu arată a fi pricepere bărbătească. Într'o adunare regulată dacă odată nu să mai roagă, să pune conducătorul de o parte și-i capăt. Tot așa și la sfârșitul serviciului iarăși e numai lucru pruncese a vorbi, că acum am gătat și putem deci merge. Când cântarea de închidere s'a gătat, atunci partea femească să scoală rând bancă după bancă și merg frumos afară; apoi bărbații. Așa spune apos-

tolul, ca să-lăpădam umblarea cea pruncească, să ne silim a umbla cum să cuvine bărbaților, cu înțelepciune. Dacă în așa loc s'ar întâmpla așa vorbiri, unde nu este încă adunare stabilisată, nu sunt membri, acolo doară ar mai merge cumva, dară din o adunare stabilisată trebuie acestea măturate, că nici acestea nu sunt alta ca gunoaie.

Ar fi foarte de dorit, dacă atât la oara de rugăciune, cât și la serviciul dumnezeesc ar da conducătorul înaintea cântările, că care vor fi cântate, și versurile de cântat el le-ar ceti. Este că el ar trebui să alegă cântările, ca să fie potrivite către cuvântul cetit și către vorbire.

Rânduiala, punctualitatea, curățenia sunt totdeauna podoabă și acestea ar trebui totdeauna să împodobească pre creștin, că numai așa poate fi spre mărirea lui Dumnezeu. Dară mai ales are să fie aceasta în casa de rugăciune. De regulă aceia cari vin mai nainte, pre aceea să-i ducă ușerii nainte în banca dintîiu, ca astfel băncile de nainte să se umplă, și cari vin mai târziu să se pună toți în rând mai napoi. E mare nerânduială aceea, când cei ce au venit mai nainte, să pun mai napoi, iar cari vin mai târziu merg înainte, mai ales dacă oara de rugăciune sau serviciul dumnezeesc s'a început, nu are nimene dreptul a merge nainte și prin aceasta a conturba serviciul, ei a se pune frumos în rând mai napoi; și dacă la careva nu-i pe plac a șede mai napoi, fie punctual, vie mai nainte. Dară ca el să fie ca le-neș, și să fie conturbător, aceea nu-i iertat a se suferi.

Încă și aceea-i mare nerânduială și mare ne iubire arată, unde când chorul vrea să cânte, atunci din întregă adunare vin choriștii și fac un sgomot mare. Choriștii trebuie să aibe fiecare glas locul lui și acela tot însul să-l ocupe înainte de a se începe serviciul dumnezeesc ca atunci când trebuie cântat, tocmă numai a se scula au, fiecare în locul său.

Iubiți frați, să luăm cu serioșitate la inimă cele aici înșirate, și să facem toate, ca să aruncăm dela noi umblările cele pruncești, să ne silim a deveni bărbați întru Christos, și să ne rușinăm de umblările noastre cele fără de rânduială, și ca cu începutul anului nou să lăpădam toate, câte nu sunt bune, ca să putem trăi o viață nouă și numai așa va fi Domnul cu noi, și numai cu el vom fi binecuvântați.

Și cine să aducă aceasta în vigoare (viață)? Bătrînii adunării! cari ca niște părinți trebuie să umble înaintea între membri adunării. La care să dea Domnul mult char, ca să se vază pe poporul său, atât viața socială cât și în casa de rugăciune, ca este un popor deosebit.

DIN FĂURIE.

Unitate ne poftim noi nouă și conlegaților nostri pentru anul nou.

Pentru noi înșine nainte de toate și preste toate mai multă pietate adăncă și adevărată, un mai înțeles a cugetului celui mare a împărăției lui Dumnezeu și aceea destoinicie, cele cunoscute a le esprima mai bine și a le trăi mai bine.

Apoi pentru copiii nostri, ca în toate să ne întreacă, în pietate, în predare către Dumnezeu și în voința a jertfi pentru interesele împărăției sale.

Și pentru Reuniunea noastră, ca să-i fie păstrată unitatea în duch. Pentru bărbații ei conducători, ca ei să-și tragă consecuențele din principiile noastre și publicului mai mult ca ori când să poată aduce dovada, că ei stau ca păzitori pe zidurile Sionului, ca să dojenească de vrăjmași și la lucrurile mântuitoare la cei căzuți și rătașiți a poporului nostru în toată privința să fie gata, ca să întindă mâna ajutătoare. Cea mai mare nenorocire, care ar putea întimpina poporului nostru, ar fi fără de îndoială conducătorii ne potriviți.

Și pentru școala noastră de predicatori, de care noi și în anul nou trebuie să ne aducem din nou aminte, bărbați unși de Duch, care sunt mici înaintea lor, dară mari înaintea lui Dumnezeu.

Și pentru editura (librăria, tipografia) noastră, o porțiune mare de cărți, care predică pre Christos ca Șurgeon, apucă în viața credinței ca Bunian, sunt pătrunși de iubire către păcătoși ca Whitefield și esplică Scriptura ca Alexandru Maclaren.

* * *

Și aceea ne poftim noi din inimă, ca anul 1914 să fie un an a criticei aspră, dară nu de critica, care așa mulți omănuți inchipuiți a timpului nostru și-au ales ca Șibboletul lor, precând nu să tem, a pune cuțitul la cuvântul Dumnezeului nostru și a tăia, ceea ce e altora sfânt, ci noi aceea cugetăm, ca Dumnezeu să fie critizătorul și noi cei critizați; și și când noi înșine luăm odată voioși sbicul criticei, atunci să șuere pe spinarea noastră. Noi voim a lua propria noastră inimă dosnică, egoistică, viața noastră întreagă în chibămare, în familia și în atindere cu oamenii sub cea mai aspră controlă. Și cetirea noastră de Biblie, viața noastră rogativă, viața credinții noastre, serviciul nostru de jertfire să fie fără de milă criticat. Pietatea noastră așa mult laudată în anii trecuți, sfințenia, ba, nepăcătuirea noastră să fie sdrobotită, și în loc la aceea voim noi odată să ne batem iarăși pieptul cu căință și să ne învățăm odată bine a ne ruga din inimă cântările fericiților nostri înaintași, cari cântă și spun despre propriul nostru nimic și stricăciunea noastră cea mare. Ceea ce nu înrădăcinează adânc, aceea nici nu crește nalt, pentru aceea mai nainte adânc jos, ca Dumnezeu apoi să se poată servi de noi la mijlocirea riurilor binecuvântării.

De ne-ar afla acest an nou de multe ori pe genunchi, pre cum ne plecăm înaintea lui Dumnezeu adânc în prav

cerând scutul și îndurarea lui! De vom fi noi astfel despoiați prin critica cea mai serioasă de coroana noastră frumoasă, înflorindă, atunci de sigur va veni iarăși o vreme — de vom fi adânc în Dumnezeu înrădăcinați —, când se va putea spune despre creștini, că riurile apei vii curg din corpurile lor. În acest înțeles — și numai în acest înțeles — dorim noi cu sinceritate, ca anul nou să fie un an a criticei celei mai aspră.

Din Wge.

MISSIONE.

* **Îngropăciune în Perebö.** Prin îndurarea Domnului am avut o îngropăciune mici (cea dintîiu) în comuna Prilipeți (com. caraș-severin) unde au venit puținei frați din Iaz și din Caransebeș, și s'a adunat o mulțime de popor, ca să vază cum îngroapă pocăiții. Și s'au încercat a ne opri din cimitir, dară notarul fiind un Ebreu, a stat în ajutor fraților, și n'a putut preotul nimic face cu poporul său. Dară femei multe ne blăstema, că nu-i lumină, nu 's colaci, nu-i cruce, nu-i tămăie, și aruncau pe noi tămăia în loc de pietre (aceea baremi no spart la nimene capul, așadară totuși e bună la ceva! Red.), și aveam teamă, că ei între ei săucid, că o parte de oameni doreau să asculte, iar alții erau contra, și a fost o mare tulburare între ei, că unii doreau să audă cuvântul Domnului. Dară mulțămită fie Domnului Iisus, că ne-a făcut scăpare prin notarul de jidov. Serviciul l-a ținut Ioan Danescu din Iaz și Ignatonî Simion din Furdia. Dee Domnul, că prin aceasta ocasiune de îngropăciune să vieze mulți spre viața întru Dumnezeu.

Un participant

* **Îngropăciune în Petrila lângă Petroșeni.** O soră născută în Deva și pocăită în Petroșeni, botezată în oct. 5, 1913 și a încetat din viață în 26 nov. 1913 iar în 28 nov. a fost îngropată,

la care noi nici nu cugetam, ce voiește Dumnezeu să facă. Adecă Ingenerul a poruncit, ca dela 10 oare să fie lucrul închis, și la 12 oare s'a început actul îngropăciunei, la care toți domni și industriași s'au adunat și au privit acest lucru al Domnului. Ba domni au cumpărat și o cunună și au dus-o înainte. Cuvântul lui Dumnezeu s'a vestit de subscrisul atât acasă cât și în cimitir, care a fost de mulți ascultat. Deo Domnul, ca cuvântul sămănat să fie roditor în inimile tuturor.

Dimitrie Sicoi.

* **Botez în Indianapolis, America.** În ziua de 2 nov. 1913 noi frații din orașul numit am avut o mare bucurie cu 5 suflete, cari după a lor mărturisire s'au îngropat în apă prin botez în asemănarea morții Domnului Iisus, și ieșirea din apă în asemănarea învierii, cu o viață nouă și fructiferă spre gloria aceluia, care ne-a salvat și ne-a dăruit nemurire și vecinică fericire.

Actul botezului s'a împlinit prin fr. Theo. Selegean în adunarea fraților englezi, unde am avut o mare mulțime de privitori. Noii frați sunt: Ioan Bulzan Tulca, Ioan Baidue Görbed, Gabor Sârbut F.-Bator, com. Bihar, Dimitrie Neag Lugozo, com. Arad, Pavel Ardelean Alsó-Szopor. Scara ne-am adunat în capela, care este a fr. români la oarele 7³⁰, unde a fost îndesată de popor. Fr. Selegean a ținut o vorbire despre înțeleptul architect (I. Cor. 3, 10). Noilor membri, ca ei să iee sama la temei și zidire. La o zidire mare trebuie oameni înțelepți, și mai multe zile îndelungate și mai mulți oameni până la rădicare. Dară nici aceea să n'o uitați frați tînări, că la dărimare e destul și unul, și încă stricat de fire. În vremea de astăzi sunt ici și colca unii, la cari numai aceea le este în fire, să surpe fără de milă, înse păziți-vă (I. Cor. 16, 13). După punerea mânelor am avut Cina Domnului, la care frații erau cu mare însuflețire. Domnul binecuvinteze noile plante în gră-

dina sa, ca să poată aduce rod Stăpânului și Mântuitorului lor. Iar pro noi, privitorii, ne ajute Domnul, ca în curând să mai putem avea așa sârbare fericită.

Fascu Sechel.

* **Conferință și dedicare de predicator în O-Pécska.** Cercurile Curticiu și Chitighaz au ținut la oaltă ședința lor anuală în 25 și 26 nov. în Pecica, la care au fost adunările în foarte frumos număr reprezentate. Și afară de reprezentanții interesați au fost mai mulți oaspeți precum fr. Udvarnoky, și Gerwich din Bpesta cari au fost rugați de conferință a prezidia, și încă alții frați maghiari din adunările vecine.

Ședința a fost mai mult de natură educatoare la care ne-a foarte binecuvântat Domnul, că am avut ocaziune a auzi învățături foarte frumoase, edificatoare. În 26-lea s'a format un comitet din 16 membri, care stătea din bătrini dedicați, care a luat sub cercare aspră pre frații Radu Tașca și Crăciun Chevreșan, deoarece conferința a dorit dedicarea lor de bătrini. Ei au referat mai nainte istoria pocăirei lor. Apoi au fost rugați, să-și deo părerea despre Dumnezeu. După aceasta au fost mai multe întrebări către ei îndreptate în privința părerii lor despre credință, și după ce comitetul și-a arătat indestularea în privința responsurilor i-a recomandat conferinței spre dedicare, care cu fr. Tașca s'a și întâmplat îndată cu punerea mânelor alor 5 bătrini, iar rugăciunea de dedicare o zise fratele Udvarnoky. Iar fr. Chevreșan a fost dedicat în aceea zi în adunarea din Chitighaz.

Deo Domnul multe de astfel de petreciuri binecuvântate și sfătuirii edificatoare poporului său rescumpărat prin sânge.

Și pre frații pecicani îi binecuvinteze Domnul și le resplătească pentru iubirea, cu care ne-au primit pre noi și ne-au ospătat cât timp am fost la ei.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 4 Ianuarie.

1. Iisus și copiii.

Marcu 9, 30—41.; 10, 13—16.

Cuvânt de aur: „Îmbrăcați-vă cu umilință, căci Dumnezeu să opune celor mândri, și dă char celor umiliți.“ I. Petru 5, 5.

Lecciónile, cari zac înaintea noastră pentru ștudiarea în acest an, sunt continuarea aceloră, pre cari le-am studiat în anul 1912. Noi o avem la aceasta de lucru cu viața lui Iisus după sinoptici (scheițători, descriitori.) Fie-ne Mântuitorul oel plin de milă și glorios tot mai prețios, ca noi cu tot mai mare însuflețire să putem întipării chipul său copiilor, și încă așa ca să te întipărească neștersibil în inimile lor moi copilărești!

Lecciónia noastră de astăzi pune copilul în centru. Ea e pentru aceea foarte importantă pentru noi, ca să spunem copiilor cei potrivit, dară este și mai important, ca ei să văză ceva potrivit în noi, și la aceea trebuie să ocupăm și noi poziția cea potrivită atât către Iisus, cât și către copii.

Aici vedem noi: 1. Iisus spune ucenicilor săi despre suferințele sale. (v. 30—32.) 2. Iisus cunoaște dela învățăceii săi dorința inimii lor. (v. 34—37.) 3. Iisus oprește învățăceilor săi lucrare după propria autoritate. (v. 39—41.) 4. Iisus binecuvintează pre copii aduși la el. (cap. 10, 13—16.)

Întrebări reasunătoare: 1. Care întâmplare serioasă a spus Iisus învățăceilor săi? 2. Cine a vorbit numai scurt mai înainte cu el despre aceasta? 3. Cum înțeleseră învățăceii acest cuvânt a Domnului? 4. Despre ce vorbeau ei între oaltă pe cale? 5. Cine e după cuvântul lui Iisus cel mai mare în împărăția cerului? 6. Cum privește Iisus serviciul făcut unui copil? 7. Ce istorisii Ioan lui Iisus? 8. Cum să arată Domnul Iisus la aceasta? 9. Pre cine-l privește Iisus ca pe partea sa stând? 10. Ce făcu un număr de părinți cu copii lor? 11. Ce pățiră ei la aceasta dela învățăceii? 12. Cum să arată Iisus la aceasta? 13. Ce spuse el despre copii?

Duminecă în 11. Ianuarie.

2. Trimiterea celor șaptezeci.

Luca 10, 1—24.

Cuvânt de aur: „Că nu voi sunteți cei ce vorbiți, ci Spiritul Părintelui vostru, care vorbește în voi.“ Mateiu 10, 20.

Doisprezece învățăceii și-a ales Domnul Iisus, cari totdeauna să fie în jurul lui, cari ar fi trebuit să se învețe a-l înțelege în ființa și caracterul său, în învățăturile și planurile lui de mântuit pentru omenime. Inse pe lângă aceea mai avea Domnul încă un cere mai larg de bărbați, cari încă îi stăteau la dispozițiune, și cum a folosit el acești oameni, ne comunică lecciónia de astăzi. Ca evangeliști i-a trimis el înainte sa în cetăți și sate, pre cari el însăși voia să le cerceteze în aceasta călătorie importantă.

Aici vedem noi: 1. Trimiterea, care o ia Domnul înainte. (v. 1—3.) 2. Îndrumarea, o dă Domnul celor șaptezeci. (v. 4—11.) 3. Amenințarea, care o esprimă Domnul către cei desprețuitori. (v. 12—16.) 4. Resultatul, despre care cei șaptezeci știu comunica. (v. 17—20.)

Întrebări reasunătoare: 1. Câți învățăceii a ales Domnul Iisus ca de apostoli? 2. Câți învățăceii stăteau mai târziu gata spro a servi? Unde trimise Domnul pre cei șaptezeci? 4. Care însărcinare lo dădu el lor în privința secerișului? 5. Cum să se poarte ei în case? 6. Ce să facă ei, când găsese bolnavi? 7. Care veste să o spună ei? 8. Cum să fie ținuta lor, dacă ar fi respinși? 9. Cum să o pășacău așa cetăți? 10. Cari cetăți au fost lăpădat deja pre Iisus? 11. Cum veniră cei șaptezeci iarăși la Iisus? 12. Despre ce să se bucore ei mai mult? 13. Ce ne învață pre noi aceasta lecciónie?

Duminecă în 18 Ianuarie.

3. Samaritanul cel indurat.

Luca 10, 25—37.

Cuvânt de aur: „Să iubești pre aproapele tău ca însuți pre tine.“ Marcu 12, 31.

Foarte veseli să întorc cei șaptezeci (vezi lecciónia de mai înainte) la Iisus

și dau raport despre lucrarea lor rezultatoare. Inse Domnul întoarce bucuria lor în linii mai înalte prin îndrumarea, la faptul, că numile lor stă scris în cer. El însăși dă bucuriei sale expresiune multămitoare către Părintele său ceresc. Tot-odată fericitează el pre învățecii cei privilegiați, cari au fost învredniciți, a vedea și a auzi aceea, ce au dorit mulți regi și profeți naintea lor. Într-acestea pășește unul din învățații legii a Iudeilor cu întrebări ispititoare la Iisus, cari cu pilda despre Samaritanul îndurat să răspund în mod maestic în definitiv.

Aici vedem noi: 1. Întrebările cari le pune învățatul în legi. (v. 25—29.) 2. Istoria care o istorisește Iisus ca răspuns. (v. 30—35.) 3. Practica folositoare, care Iisus vrea să fie făcută. (v. 36—37.)

Întrebări reasunătoare: 1. Cine veni, sa ispitească pro Domnul Iisus? 2. După ce întrebă acest cărturar? 3. La ce îl îndrumă Domnul Iisus? 4. Ce să facă el, ca să moștenească viața vecinică? 5. Care întrebare îndreaptă el deci către Iisus? 6. Cum răspunde Iisus aceasta întrebare? 7. Cine era pentru bărbatul cel sdorbit cel mai de aproape? 8. Cine să fie prin urmare și al nostru de aproape? 9. Cine asemănă bărbatului căzut între tâlhari? 10. Cine e Samaritanul cel într-adevăr îndurat?

Duminecă în 25. Ianuarie.

4. Cum trebuie servit mântuitorului.

Luca 8, 1—3; 9, 57—62; 10, 38—42.

Cuvânt de aur: „Ce ați făcut unuia din acești mai mici frați ai mei, mic ați făcut.” Mateiu 25, 40.

Capitolele lecției noastre de astăzi sunt din un punct obiectival de vedere în legătură unul cu altul. Domnul Iisus nu e numai Mântuitorul, eliberatorul nostru, ci și Învățătorul nostru, Domnul nostru, Dumnezeuul nostru. Pentru aceea nu e numai problema noastră, a-l primi pre el, ci a-i și servi lui. Timpul și puterea și averea să fie pus în serviciul său, și alui să fie viața noastră cu toate invențiile și lucrurile ei să-i servească. Lecția noastră ne arată deci, ce aș-

teaptă Mântuitorul dela noi cu drept și cum îi putem noi lui plăcea cu servirea noastră.

Aici vedem noi: 1. Cum au servit niște femei Domnului. (cap. 8, 1—3.) 2. Cum au voit trei bărbați săi servească Mântuitorului. (cap. 9, 57—62.) 3. Cum au servit Maria și Marta Domnului. (cap. 10, 38—42.)

Întrebări reasunătoare: 1. De ce ar trebui să servim noi Domnului Iisus? 2. Care era cauza, că Maria Magdalena îi servea? 3. Cu ce au servit aceste femei Mântuitorului? 4. Cum voia acela un bărbat săi servească Domnului? 5. Ce îi dă Iisus de pcrengelat? 6. Prin ce să servească celalalt bărbat Mântuitorului? 7. Dară, care codire o făcură el? 8. Care serviciu voia al treilea să dovedească? 9. Care răspuns important îi dădu lui Iisus la aceea? 10. Cum servi Maria lui Iisus? 11. Cum o făcu sora ei Marta? 12. Cum vrei tu să servești Domnului Iisus?

Pentru: Duminecă în 1 Februarie.

5. Rugăciunea ascultabilă.

Luca 11, 1—13.

Cuvânt de aur: Luca 11, 9.

Pentru Duminecă în 8 Februarie.

6. Lumină și întunec.

Luca 11, 14—26.

Cuvânt de aur: Luca 11, 35.

Program pentru săptămâna de rugăciune dela 4 până la 10 Ianuarie 1914.

Duminecă, în 4. Ianuarie.

Texturi pentru predicare și vorbiri: I. Cor. 1, 10; Faptele 1, 8; Marcu 16, 15; Apocalips 11, 15.

Luni, în 5. Ianuarie.

Mulțămită și plecare.

Noi mărim pre Domnul, că el încă șede la regiment și că împărăția lui nu are sfârșit.

Noi îi mulțămim, că el pentru vestirea Evangheliei ne dă în toate uși deschise.

Noi ne bucurăm, că creștinătatea tot mai mult să cunoaște și recunoaște ca cel mai mare binefăcător a omenimei, și ca puterea, care singură e în stare a lucra o învoire lăuntrică.

Noi ne umilim pentru aceea, că atât de puțin ne-am dovedit ca sarea pământului și ca lumina lumii, în casă și familie, în chiamare și în viața publică.

Noi ne rușinăm, că în mijlocul creștinizmului părerea publică încă așa mult să ocupă o poziție necreștină, când e vorba despre întrebări morale și judecarea lor.

Noi ne plecăm pentru aceea, că creștinătatea încă lasă să lipsească mijloacele și puterile lucrătoare pentru lucrul Domnului.

Noi o simțim ca o *înviniuire* grea a popoarelor creștine, că ziua Domnului în tot e mai mare măsură să profană, și aceasta nu numai din partea fiilor lumii.

A să ceti: II. Sam. 7, 18—29; Ps. 96; II. Tim. 3; Apoc. 3, 7—22.

Marti, in 6. Ianuare.

Comunitatea universală, „unul corp“ a cărui cap este Christos.

Noi ne *plecăm* pentru aceea, că unitatea fiilor lui Dumnezeu încă așa puțin vine la arătare, cum ar trebui să stee credincioșii tot mai mult la olaltă și să lucreze mână în mână!

Să *strigăm* cu de adinsul către Dumnezeu, ca el comunitatea lui Iisus Christos, pentru că e un corp în el, capul ei ceresc, și cu aceea milă s'o umplă, a sta în un Duch și a lucra!

Dumnezeu să dea, că credința, care „s'a dat odată, celor sfinți“ (Iuda 3), să și fie în tot locul ținută tare fără de ștergere!

Să fie *lipsa* noastră de rugăciune, ca în general să se facă întoarcerea la Biblie și sfintei Scripturi a vechiului și noului Testament ca „cuvântului de Dumnezeu însoțit“ să se dea locul, care 'i se cuvine.

Iar nouă, cari suntem fiii lui, binevoiască Dumnezeu a ne deschide tot mai mult ochii pentru sfânta dorință, a ne preda pre noi cu toate ce avem Domnului nostru, ai-i trăi lui și a-i servi în sinceritate și adevăr!

A se ceti: Efes. 1, 15—23; 3, 10—21; I. Cor. 2, 1—5; Col. 1, 18—24; II. Ioan.

Mercuri, in 7. Ianuare.

Popoarele și demnitarii lor.

Noi avem cauză, a *glorifica* pre Domnul, că el a susținut deja de atâția ani poporului nostru pacea.

Noi mai voim să fim *mulțămitori* pentru toate, câte să fac în luptă contra păcatului beției și desfrânării ce roade măduva poporului nostru.

Noi ne *tânguim*, că julusia nebu-năcică a popoarelor între olaltă nu vrea să înceteze.

Noi vrem a ne *rugă* pentru continuarea păcii din afară și din lăuntru.

Noi facem rugăciune mijlocitoare pentru regi și toți guvernatori, ca ei la regimentul lor să întrebe totdeauna după voia Regelui a toți regii.

Noi recomandăm Domnului întreaga noastră viață poporală cu relațiunile ei sociale de multe ori otrăvite, și îl rugăm, ca el celor mari și celor mici să le dea același cuget, care să face cunoscut în cuvântul apostolic: „Unul poarte sarcina altuia, așa veți împlini legea lui Christos.“

Noi ne amintim de toți servii ordinului public, de ostași în armată și marinari, de oficianții poliției; ne amintim de aplicații poștei și trenului, ca Domnul să întărească în ei conștiința marelor răspundere, și ca pe cercurile credincioșilor, care s'au format între ei, să le facă ca lumina și sarea împrejurimei lor.

A se ceti: I. Tim. 2, 1—8; I. Petru 2, 13—17; Ps. 24; Ps. 138.

Joi, în 8. Ianuarie.

Missiune externă.

Noi *muțămim* Domnului: (cei din Germania) că el pre împăratul nostru (din Germania) cu ocaziunea jubileului domniei sale i-a dat în inimă eugetul, a-și aminti de supușii săi în colonii, așa că o sumă de 3 milioane și 1/2 de mărci s'au adunat pentru misiunile evanghelice și și misiunea noastră în Camerum căpătă 98000 de mărci.

Noi *rugăm* pre Domnul:

ca el să deo popoarelor creștine mai mult sâmti a respunderii în umblarea cu indigenii care stau sub stăpânirea lor;

ca Domnul pe toate lucrurile, care să fac de Missionari, Învățători, Medici și Industriași în numele lui, să pună bogata sa binecuvântare;

ca Domnul să ne ferească de toată lenevirea, și ca noi lucrul misiunii să nu pierdem nici odată lucrul principal din ochi: a învăța și a predica singur Evangelia despre mântuirea întru Christos;

ca să ne fie dăruit, ca rescumpărarea cea mare, care s'a făcut prin Christos Iisus, în puterea Duchului sfânt să o cuprindem ca o realitate pentru lumea cea pierdută;

ca Domnul să trezască adunărilor creștine afară mulți predicatori și Evangeliști unși de Duch din mijlocul lor și să le implante în ei silița la lățirea împărăției sale.

ca mișcările populare din prezent în India și China să fie conduse pe căile cele drepte, și ca Dumnezeu la dorința crescândă după Evangelie și pre lucrătorii de lipsă să-i trimeată în secerișul său;

ca propășire Mohamedanismului să-i fie pus razeul (incuiătoare) prin puterea Cuvântului și Duchului lui Dumnezeu.

A se ceti: Mat. 28, 18—20; Fapt. 4, 31—37; Gal. 1, 6—11; Rom. 10, 11—15; II. Tes. 3, 1—5.

Vineri, în 9. Ianuarie.

Familii, școale, edicațiune, îngrijirea tânărimii.

Noi voim să *spunem mulțămită* lui Dumnezeu, că importanța și lipsa lucrării între tânărimie în tot mai largi cercuri să cunoaște.

Noi ne *rugăm* Domnului, ca el să și crească între noi o generațiune, care să teme de el umblă în căile lui.

Părinților deschidă Domnul ochii, ca să cunoască, că singur „Învățătura și îndreptarea Domnului“ face creșterea copiilor ca o binecuvântată și roditoare.

Stăpânilor (taților) *căsi* le lege Duchul lui Dumnezeu ca o datorință sfântă pe inimă, a nu părăsi nici de cum *rugăciunea zilnică de casă*.

Toată, lucrarea la tânărimie voiască Domnul a o pune sub cuvântul: „Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu!“

Toate, câte să fac, ca să conducă tânărimia de timpuriu la Christos în școalele mai nalt și mai simple, în școalele pentru copiii mici și școala duminicală, recomandăm noi mânelor binecuvântătoare ale Domnului, care a zis: „A acestora este împărăția cerurilor.“

A se ceti: Ps. 103, 17; 119, 9—11; 130; II. Tim. 3, 15—17; Iosua 1, 1—9; 24, 15; Proverbe 1, 7—9; 15, 33.

Sâmbăta, în 10. Ianuarie.

Missiune internă.

Noi jelim pentru aceea, că *fința* creștinească încă atât de puțin pătrunde viața poporului nostru, ba, că de multe ori e spre perire, mai ales în orașe.

Domnul să trezască pre ai săi, ca ei să pășască în mijloc (în spărtură) și să oprească ruina poporului, și să ajute la aceea, ca să aducă *Evangelia* cea fericitoare aproape de toți, cari au sâmtit puterea ei.

El binecuvinteze toate lucrurile și înștițuțiunile iubirei conduse cu sinceritate în Duchul său!

A se ceti: Ps. 2; 67, 2; Isaia 60, 1-3.

Missiune de Iudei.

Noi ne rugăm, ca vălul lui Moisi, care încă atârnă înaintea inimelor Iudeilor, să fie îndepărtat, și ca ei să cunoască și să primească pre Iisus ca Mesia lor, așa că făgăduința cea mareată, care a dat-o Dumnezeu poporului său ales, să se împlinească.

Plini de credință privim noi spre aceea zi, dară ne și rugăm, ca Domnul tot lucrul său mic, care până aici să face în misiune pentru Israel să se fahă în numele lui, să-l petreacă cu binecuvântarea sa.

A se ceti: Zach. 12, 9. 10; Romani 11, 1-15.

PUBLICĂRI. / Central

Să cauță un serv. credincios, pe lângă o simbric bună, anul întreg sau și pe 3 luni, cu familie, sau și fără familie, la o casă credincioasă; dară așa om, la care nu-i frică de lucru și nici a umbla cu caii. Tot aici să cauță și un tinăr în vârstă de 14-15 ani cu plată anuală. Ziua Domnului sa poate pe deplin sârba. Deslușiri dă Ioan Oala Garba Up. Borosjenő, Aradmegey.

Să cauță un băiat în etato de 12-14 ani ca învățăcel de pantofar suster cu o plată bună pe săptămână. Condiția e: să fie crescut de părinți creștini. Înse are și aceea a gândi, că nu aici în apropiere, ci în America, de unde nu poate merge tot la câteva zile la mama. Mai de aproape să pot înțelege părinții copilului prin epistoale cu fratele Florea Stamonan, 824 Bank Str. Cincinnati Ohio, America.

O soră văduvă are 6 copii, dintre cari ar vrea să dea 2 la frați, unul de 12 și celalalt de 10 ani. Adresa sorei o: Dobrici Cati, Karánsebes, Vár-utca.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1914 a apărut.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovăcesc:

„ŠTYRI ČASTKI ROKA“

De asemenea

„CÂNTĂRILE SIONULUI“

Prețurile sunt:

În pânză legată	Cor: 1.60
Legată în piele	„ 2.70
Legată în piele și aurită	„ 4.—

„CÂNTĂRILE EVANGELIEI“

În legătură simplă	cor. 7.—
În legătură fină	„ 9.—
În legătură de piele și lux	„ 14.—

Toate aceste să pot procura la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

și la

BERBEKÁR VAZUL

KÖRÖS-BÖKÉNY

(Arad-megye).